

ἡ Αὐγούστα διὰ τὴν ἡσυχίαν ἔμενε πλησίον τοῦ ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ. Ὅταν εὐρίσκετο μόνος μετ' αὐτῆς παρήρχετο ἡ κακὴ διάθεσίς του. «Τέλος πάντων ἔφυγαν, ἔλεγε. Τώρα εἴμεθα ἡσυχοί. Ἡ Ἰουλιέττα εἶναι μαργαρίτης, θησαυρός, ἀλλ' εἶναι παιδί ἀκόμη! Πρέπει νὰ διασκεδάζῃ. Σὺ διαφέρει, εἶσαι ἡ μεγαλειτέρα!»

Ἐὰν τὸν ἤκουε τις οὕτω πως ὁμιλοῦντα θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ τῆς ἡλικίας διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν θὰ ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν καὶ οὐχὶ πέντε. Οὐδεμίαν δὲ εὐγνωμοσύνην ἠσθάνετο εἰς τὴν Αὐγούσταν διὰ τὴν ἀπάρνησίν της.

Συχνάκις ὅτε ἦτο παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πατρὸς της καὶ ἐνησυχολοεῖτο νὰ τῷ δίδῃ ἱατρικὰ καὶ νὰ τῷ ἀναγινώσκῃ τι, ἡ καρδιά της συνεσφίγγετο ὑπὸ σκληροῦ συναισθήματος διὰ τὴν θέσιν της καὶ ἐφθόνηι ὀλίγον τὴν ἀδελφήν της. Ἦτο λοιπὸν καταδεδικασμένη διὰ παντὸς εἰς τὴν ζωὴν ταύτην; Μήπως δὲν ἦτο ἀκόμη νέα; Μήπως ἡ ψυχὴ της δὲν ἐπεθύμει τὰς χαρὰς τοῦ κόσμου; Διατὶ τάχα νὰ δώσωσι τὰ πάντα εἰς τὴν μίαν καὶ νὰ τ' ἀρνηθῶσιν εἰς τὴν ἐτέραν; Ἦτο λοιπὸν ὀλιγώτερον ὡραία τῆς Ἰουλιέττας, ὀλιγώτερον εὐφυῆς, ὀλιγώτερον καλὴ; Ὅχι, ἀλλ' ἦτο ἡ μεγαλειτέρα.

Αἱ περιστάσεις ἔκαμον τὸ ὀλιγοχρόνιον διάστημα ἀδιάβατον ἄβυσσον. Ἄλλως τε δὲ ἡ Αὐγούστα ἦτο πραγματικῶς πρεσβύτερα παρ' ὅσον ἦτο ἡ ἡλικία της. Ἄλλοτε ἔπρεπε νὰ μάθῃ νὰ φαίνεται τοιαύτη, καὶ τώρα δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ γείνῃ νέα πάλιν.

Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἦτο ἀξία τῶν προτερημάτων ὧν ἀπελάμβανε; Μήπως δὲν ἦτο τὸ χάρμα τοῦ οἴκου; Μήπως δὲν ἦτο τὸ ἀνθισμένον ῥόδον, ὡς τὴν ἐκάλει ὁ πατήρ της; Ὅτε εἰσῆρχετο πρὸς στιγμήν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνδεδυμένη λαμπρὰ διὰ χορὸν ἢ διὰ τὸ θέατρον ἢ διὰ τινὰ συναναστροφὴν, ὅτε ἐπλησίαζε τὸ χारीεν πρόσωπόν της, ὅπερ ἡ χαρὰ ἔκαμνε χαριέστερον εἰσέτι, εἰς τὰς ἰσχνὰς παρειὰς τοῦ ἀσθενοῦς ὅστις τὴν ἐνηγκαλίζετο διὰ τῶν ἀδυνάτων βραχιόνων του, μὴ δὲν ἄφινεν ὀπισθὲν της ὡσεὶ τὴν εὐωδίαν τῆς νεότητός της καὶ τῆς χάριτός της; Μήπως ἡ ὀπτασία αὕτη δὲν ἐπλήρου χαρὰς τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἀγρυπνίας του; Μήπως τὸ θέλητρον τοῦτο τῆς νεάνιδος δὲν προήρχετο ἀκριβῶς ἐκ τῆς εὐτυχίας ἐκείνης ἣν οὐδεμία δυστυχία εἶχε ταραξῇ;

Καὶ ἡ μήτηρ; Προφανέστατα αἱ συνεχεῖς καὶ προκεχωρημέναι ἐκεῖναι ἀγρυπνίαι τὴν ἐκούραζον. Ἀλλὰ μεθ' ὁποίας χαρὰς καὶ μεθ' ὁποίας ὑπερῃφανίας ὑπεβάσταζε τὸν κόπον ἐκεῖνον! Μήπως θὰ ἦτο εὐτυχέστερα εἰάν ἔμενεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀκούουσα νὰ βῇ καὶ νὰ γογγύζῃ ὁ σύζυγός της, καὶ ἀμφότεραι αἱ θυγατέρες της νὰ ἐτήκοντο ἐν τῇ μελαγχολίᾳ;

Ἡ Αὐγούστα ἦτο πάντοτε ὑποτεταγμένη, διότι ἄλλως τὰ πράγματα δὲν ἐγίνοντο. Ἀλλὰ συχνότατα δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της ἅτινα ἀνεπήδων ἐκ τῆς κατατεθλιμμένης καρδίας της.

Ὁ θάνατος ἐπῆλθε αἰφνιδίως σχεδὸν εἰς τὸν πατέρα της. Ἡ Αὐγούστα ἦτο μόνη πλησίον τοῦ. Ἡ Ἰουλιέττα καὶ ἡ μήτηρ της ἦσαν εἰς τινὰ χορὸν καὶ ὅτε ἔτρεξαν ὡς παράφρονες ἦτο σχεδὸν πολὺ ἄργά.

Καὶ εἰς αὐτὴν ἐτι τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν ἐφάνη ἡ διαφορὰ ἣν ὁ πατήρ εἶχε μεταξὺ τῶν δύο θυγατέρων του. Ὅταν εἶδε τὴν Ἰουλιέτταν νὰ στρέφῃ πρὸς αὐτὸν τὸ νesarὸν καὶ προσφιλὲς πρόσωπόν της, ἐοτεμμένον εἰσέτι ἐκ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ χοροῦ, ὅταν εἶδε τοὺς δακρυβρέκτους ὡραίους ὀφθαλμούς της, ἐκφράζοντας ἄρρητον ἀγωνίαν, ἠσθάνθη ἀκόμη ἅπαξ τὴν φλογερὰν φιλοστοργίαν διὰ τὸ τέκνον τοῦ ἐκεῖνο νὰ ἐξεγείρηται καὶ

νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχὴν τοῦ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ πνιγῇ ἐντὸς τοῦ ὁ τρόμος τοῦ θανάτου. «Ἔσο εὐλογημένη, ἔσο εὐτυχὴς», ἐψιθύρισε θέτων τὴν παγωμένην χεῖρα τοῦ ἐπὶ τῆς χρυσοῆς κόμης τῆς γονυπετοῦς νεάνιδος. Εἶτα στρεφόμενος πρὸς τὴν Αὐγούσταν. «Μὴ ἐγκαταλείψῃς τὴν μητέρα σου, ἀλλὰ μερίμνα περὶ αὐτῆς. Μὴ λησμονεῖς ὅτι εἶσαι ἡ μεγαλειτέρα!»

Καὶ αὗται ἦσαν αἱ τελευταῖαι τοῦ λέξεως.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

ΕΛΑΦΟΙ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

(Μῦθος)

Ἐλαφος μήτηρ ἔλεγε ποτὲ πρὸς θυγατέρας:
«Τί φεύγετε, ὦ κόραι μου, ὡς λαγῶοι δειλοί,
μόλις τὸν κύνα ἴδητε μακρόθεν ν' ἀπειλῇ;
Τί; Μήπως εἶσθε ἀοπλοὶ; Δὲν ἔχετε τὸ κέρας
τὸ εὐκλαδὸν ὑμεῖς;
Δὲν εὐμοιρεῖτε σώματος καὶ ῥώμης καὶ ὀρμῆς;
Τί ἔχετε λοιπὸν
καί, μόλις κύνα ἴδητε, συγχύζεσθε, πτοεῖσθε
καὶ δίκην ἀστραπῶν
εἰς τοὺς λειμῶνας τρέχετε; ... Φιλότιμοι δὲν εἶσθε;
Ἄλλ' αἴφνης, μόλις ἔπαυσε, μακρόθεν ὑλακαὶ
ἠκούσθησαν κυνός
καίμηδ' ἐβλέμμα ῥίψασα ἡ μήτηρ φεύγει καί-
καὶ ὑπερβάλλει τρέχουσα τὰς κόρας ἱκανῶς!»

Ὡς πάντες ἐννοεῖτε,
ἐκάστη συμβουλὴ
πολὺ εὐκόλως λέγεται, ἀλλὰ πολὺ, πολὺ
δυσκόλως ἐκτελεῖται!

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΜΠΟΥ

Ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας Γάλλος συγγραφεὺς Ἐδμόνδος Ἀμποῦ δὲν ζῇ πλέον ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ πεντήκοντα καὶ ἐπτὰ ἐτῶν. Ὁ Ἀμποῦ προωρῖζετο εἰς στάδιον κυρίως φιλολογικὸν καὶ ἀρχαιολογικόν, ἀλλὰ μετ' οὐ πολλὸν χρόνον ἀπετράπη ὅλως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας φιλολογίας καὶ ἐπιδοθεὶς εἰς τὰ γαλλικὰ γράμματα κατέστη εἰς τῶν ὀνομαστωτέρων πεζογράφων τῆς ἑαυτοῦ παταίδος. Ἐδημοσίευσεν τῷ 1854 ἐπανελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Παρίσιους, καθ' ἣν εἶχεν ὑποχρέωσιν ὡς μαθητῆς τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς. Ὑπόμνημα περὶ τῆς νήσου Ἀἰγίνης, ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ τὸ ἀναφερόμενον κυρίως εἰς τὸ νέον στάδιον, ὅπερ εἶχεν ἐκλέξει, εἶναι ἡ πολύκροτος Σύγχρονος Ἑλλάδος (1855), ἣτις καὶ ἔνεκα τῶν τότε πολιτικῶν περιστάσεων καὶ ἔνεκα ἄλλων λόγων κατέστη πάγκοινον ἀνάγνωσμα καὶ ἀνέδειξεν οὐκ ὀλίγον τὸν Ἀμποῦ. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, καθ' ὃ καὶ «τὴν Σύγχρονον Ἑλλάδα», ἔγραψεν ἐν τῇ Revue des deux Mondes διήγημα (Tolla), τὸ ὁποῖον πλήρες ὄν αὐτοβιογραφικῶν λεπτομερειῶν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς σκάνδαλα θεωρηθῆν ὡς

προϊόν λογοκλοπίας, ὅχι δὲ ὀλιγώτερον θύρουν ἤγειρε καὶ μία του κωμωδία διδασκείτα τὸ πρῶτον τῇ 2 Φεβρουαρίου 1856 ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου καὶ ἐπιγραφομένη ἢ μᾶλλον μετονομασθεῖσα *Guillery* κατ' ἀρχάς ἐπεγράφη « *I' Effronté* ». Μετὰ δύο παραστάσεις ἐπέσεν οἰκτρῶς ἡ κωμωδία του αὐτῆ καὶ οὐδέποτε πλέον ἐδιδάχθη. Ἀλλὰ τὰς δύο ταύτας ἀποτυχίας τοῦ συγγραφέως τῆς Συγχρόνου Ἑλλάδος ἐκάλυψαν μετ' οὐ πολὺ ἄλλα αὐτοῦ ἔργα ὅχι ὀλίγον διακριθέντα καὶ ἐπαινεθέντα, τὰ ὁποῖα ὁσημέραι ἀνεδείκνυντο μεγαλητέραν καὶ δημοτικωτέραν τὴν ἐν τοῖς γράμμασι δόξαν τοῦ Ἀμπού. Δὲν κοίνομεν ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρωμεν ἐδῶ πάντα τὰ ἔργα ταῦτα, μνημονεύομεν μόνον τοῦ πολυθρῦλῆτος Βασιλέως τῶν Βουβῶν (1856), ἐν ᾧ ἡ ἡμετέρα πατρίς ἐπετιμᾶτο ὅχι μόνον ἐν δικαίοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀδίκτοις, τῶν « *Mariages de Paris* » (1856) καὶ τῆς « *Germaine* » (1857). Ἐκτοτε καὶ μέχρι σήμερον τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀμπού ἐκδοθέντα μυθιστορήματα, διηγήματα καὶ δραματικά ἔργα εἶναι πλεῖστα καὶ ποικίλα κατὰ τὴν ἀξίαν.

Ὁ Ἀμπού διεκρίθη καὶ ὡς δημοσιογράφος. Ἐγραφεν ἄλλοτε κριτικά ἄρθρα εἰς τὸ *Figaro*, εἰργάσθη ἔπειτα εἰς τὸ *Constitutionnel*, ἀπὸ τοῦ 1868 εἰς τὸ *Gaulois* καὶ ἔπειτα εἰς τὸ *Soir* καὶ ἀνειλίχθη εἰς πλεῖστα πολιτικά ζητήματα. Κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἠκολούθησε τὸν γαλλικὸν στρατὸν ὡς δημοσιογράφος, τῷ δὲ 1872 πορευθεὶς εἰς τὴν Ἀλσατίαν δι' ἰδιωτικὴν του ὑπόθεσιν συνελήφθη ἕνεκα τῶν σφοδρῶν ἁρθρῶν, ἅτινα ἐν Γαλλίᾳ ἔγραψε κατὰ τῆς Γερμανίας, ἀλλ' ἀπελύθη μετ' οὐ πολὺ.

Εἰς συμπλήρωσιν τῶν ὀλίγων τούτων βιογραφικῶν σημειώσεων προσθέτομεν ὅτι ἐνυμφεύθη ὁ Ἀμπού τῷ 1846, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1870 συνετάχθη πρὸς τοὺς μετρίους δημοκρατικούς καὶ ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ζητήσας νὰ καταλάβῃ κενὴν τινα τότε ἑδρὰν ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ δὲν ἔτυχε τότε τῶν ἀπαιτούμενων ψήφων, μάλιστα δὲ τῷ 1884 τὸν ἐτίμησεν ἡ Ἀκαδημία ἐκλέξασα αὐτὸν μεταξὺ τῶν τεσσαράκοντα.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Οὕτω λοιπὸν ὁ μέγας βασιλεὺς Φρειδερίκος! ὑποκριτῆς πρὸς πάντας· πρὸς ὑπηκόους, πρὸς στρατιώτας, ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἑαυτόν. Πρὸ πάσης στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως, ἐμάνθανε δέκα ἢ εἴκοσιν ὀνόματα, θαυμασίως εἰς αὐτὸν χρησιμεύοντα. Ὑποκριτῆς πρὸς τοὺς λογίους· ἐβάλλεν ἄνδρας πεπαιδευμένους νὰ ἐπιδιορθώσωσι τὸν ἄχαριν πεζὸν του λόγον καὶ τοὺς κακοφώνους στίχους του. Ὑποκριτῆς πρὸς τὰς ἐταίρας αὐτοῦ· ὑποκριτῆς πρὸς ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Ἐνώπιον τοῦ κόσμου πίνει ζύθον, κατὰ μόνας δὲ τὸν κάλλιστον τῶν οἶνων. Παίζων, πρέπει νὰ κερδαίνει πάντοτε αὐτός. Εἰς ὅλα τὰ πάθη του ὑπέκει, ἀλλὰ κρυφίως. «Θέλεις, ἀνεψιέ, νὰ σ' ἐκλάβωσιν ἥρῳα; ἐπιχειρεῖ τὸ ἐγκλημα τολμηρῶς. Καὶ θέλεις νὰ σ' ἐκλάβωσι συνेतὸν; παραποίει σεαυτὸν ἐπιτηδεύς.»

Ἐπίσης σαφῶς ἐξηγεῖ πῶς διὰ χρημάτων τοῦ πατρὸς του ἐδιπλασίασε τὸν στρατὸν αὐτοῦ, καὶ πῶς διπλασιάσθεντος τοῦ στρατοῦ ἠθέλησε, φυσικῶ τῷ λόγῳ, νὰ ἐκτείνῃ τὸ βασίλειόν του. Θέλων παντὶ σθένει ν' αὐξήσῃ

τὴν Πρωσίαν, προσάπεκτησε τὴν Σιλεσίαν κατὰ πρῶτον. Καταγελῶν τὴν εὐρωπαϊκὴν λεγομένην ἰσορροπίαν χλευαστικώτατα, ἔλεγε πρὸς τὸν ἀνεψιόν. «Ὅσον τὴν καταφρονῇς, τὴν περιβόητον αὐτὴν ἰσορροπίαν, τόσον προσεγγίζεις εἰς τὸ μεγαλεῖον.» Ἀλλ' ὅμως εἶναι χρεῖα πολλῆς φρονήσεως· εἶναι χρεῖα χειρὸς ἐλαφροῦς, μεγάλης ἐπιτηδεότητος. «Φρόντιζε νὰ τρέφῃς δύο ἢ τρεῖς εὐγλώττους ἄνδρας εἰς τὴν αὐλήν σου, καὶ τούτους βάλλε νὰ δικαιολογῶσι τὰς πράξεις σου.» Περὶ δὲ τῶν πρέσβων τίνα ἐδίδεν ὀρισμὸν; «Καλῶς μόνον ἀντρέφονται οἱ πρέσβεις σου, τὰ πάντα δι' αὐτῶν δύνασαι νὰ τολμήσῃς. Ἐπέτυχα τοιούτους δι' ὧν εὐδῶδθῃ πᾶσα ἐπιθυμία μου, καὶ οἱ ὅποιοι, πρὸς ἀνακάλυψιν ἀπορρήτου τινός, θὰ ἐψηλάφω καὶ βασιλέως κόλον.»

Ἐγκολποῦ πρὸ πάντων τοὺς ἔχοντας τὸ προτέρημα τοῦ ἐξηγεῖσθαι διὰ φράσεων ἀσαφῶν, σκολιῶν, ἀναστρόφων. Δὲν θὰ πράττης κακῶς ἔχων πολιτικούς ἰατροὺς καὶ κλειδοποιούς· μεγάλως οὗτοι δύνανται νὰ σὲ ὠφελῶσι. Σοὶ λέγω, διότι ἐκ πείρας γινώσκω τὰ ἐξ αὐτῶν ὠφελήματα.»

Ἀλλ' εἶναι ἄλλη, χάριτι θεῆς, τῶν νεωτέρων ἡ τιμὴ. Συνέβη εἰς τὸν δοῦκα de Broglie, τὸν χρηματίσαντα ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας, νὰ παρουσιασθῇ ποτὲ προδότης Ἀραψ, καὶ νὰ τῷ προτείνῃ ἀντὶ χιλίων ταλλήρων τὴν κεφαλὴν ἀντάρτου τινός τῆς ἐπαρχίας Ὀράν· φρίξας ὅμως ὁ ὑπουργός, — «Ποῖον κακούργημα ἔπραξα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἐνθαρρύναν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον τοιαύτην νὰ μοὶ προβάλλῃ πρότασιν!»

Ὀλίγα προσέτι, καὶ περαίνομεν τὸν λόγον περὶ τῆς Τέχνης τοῦ βασιλεύειν. Θέλων νὰ σὲ σέβωνται οἱ γείτονες, διακωδώνει ὅσον οἶόν τε τὰς πράξεις σου, προσέχων μὴ τις γράφῃ ἐν τῷ βασιλείῳ σου ἄλλως πως, ἢ ἐπαινῶν ὅ,τι ἀν πράττης.»

«Φέρου εἰς τρόπον ὥστε οἱ ὑπήκοοί σου νὰ πείθωνται, ὅτι θὰ ἐπρωτίμας ν' ἀπολέσῃς δύο βασιλεία μᾶλλον ἢ νὰ μὴ τιμηθῇς ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων. Ἐπειδὴ τὰ αἰσθήματα ταῦτα ὑποθέτουσι ψυχὴν ὅχι ἐκ τῶν κοινῶν. ἐκπλήττουσι καὶ ἐκθαμβοῦσι τοὺς πλείστους, καὶ ὁ μονάρχης παρίσταται οὕτως ὡς ὁ μέγιστος τῆς γῆς.»

Ἐν τῇ Τέχνῃ τοῦ βασιλεύειν οὐδεὶς περὶ ἀνταμείψεως ἢ εὐεργεσίας λόγος· ἐκ τοῦ Φρειδερίκου Β' ἴσως ἐπλάσαν οἱ Γάλλοι τὴν παροιμίαν. — κοπιᾷ ζωδιὰ τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας, — ἥτοι, μηδεμίαν περιμένων ἀνταμοιβήν. Ὁ Φρειδερίκος Β'. οὐδέποτε ἔδωκε τι εἰς τινὰ οὐτ' ἐπαινον, οὔτε μερίδιμα, οὔτε καπνόν.

«Ὅταν ἔρχεται εἰς τὴν αὐλήν σου ξένος, ὑποδέχου αὐτὸν φιλοφρονέστατα· προσπάθει δὲ μάλιστα νὰ τὸν κρατῇς πάντοτε πλησίον σου, διότι οὗτος εἶναι ἄριστος τρόπος τοῦ κρύπτειν εἰς αὐτὸν τῆς κυβερνήσεώς σου τὰ ἐλαττώματα· καὶ ἀν μὲν ἦναι στρατιωτικός, φέρε τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς τὰ τάγματα ἐνώπιόν του εἰς γυμνασίαν, σὺ αὐτὸς παρακελεύων τοὺς ἐξελιγμούς· ἀν δὲ λόγιος, συγγραφεὺς βιβλίου, εὐφήμησον τὴν παιδείαν, τὰ φῶτά του, καὶ ἔχε ἐπὶ τῆς τραπέζης σου τὸ βιβλίον του, ὥστε νὰ τὸ ἴδῃ· ἀν δὲ ἔμπορος, ἀκροάζου αὐτὸν καλοκάγαθως, καὶ θωπεύων αὐτόν, προσπάθει νὰ κατασταθῇ παρὰ σοί.»

Ταῦτα ὁ Φρειδερίκος Β'. ἂς ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτά.